

נולדתי בחרטום בסודן ומשם הלכנו למצרים ב-2003 היינו במצרים ונשארנו שם לתקופה עד ל-2007 ואז עזבנו לישראל.

בישראל היינו באילת, גרנו ברחוב ששת הימים. למדתי בבית ספר נוף אילות, זה כמו קיבוץ, וזה היה רק לילדים סודנים. באילת לא רצו שהדרום סודנים יהיו עם הישראלים. למורה שלי קרו רוחה ולמנהל קראו ישראל. זה היה טוב אם זה היה בית ספר מעורב, אבל זה עדיין היה כיף - הלכנו לבית ספר ואז הביתה. אני לא זוכרת את היום הראשון שלי בישראל. הייתי רק בת 8.

ב-2012 הלכנו לג'ובה. היינו שם עד 2013 אבל לא יכולתי ללכת לבית הספר. ואז המלחמה התחילה ולא יכולנו יותר לעשות כלום. ואז באנו לאוגנדה כל המשפחה מלבד אבא באו לאוגנדה, התקשרנו לרמי וסיפרנו לו על המצב והוא הגיע, ובסוף לקחו אותנו לבית שהיה לפרוייקט של ביקם באנדג'ה, ואז התחלתי ללכת לבית הספר. הייתי הראשונה מכל האחים שלי שהלכה לבית הספר. אחי הגדול, הילד השני במשפחה שלנו, נמצא היום ביוון.

ביום האחרון שלי בישראל, המורה קראו לה רחלי, לקחה אותנו לים, אכלנו פיצה. זה היה היום האחרון. היה לי קשה מאוד לעזוב. את החברים שלי ואת כל מה שאני רגילה אליו. ופתאום הייתי צריכה ללכת למקום שאני לא זוכרת.

הדבר שאני הכי מתגעגעת אליו זה החברים שלי, לחברה הטובה ביותר שלי פוטישן שעדיין גרה באילת. אנחנו עדיין בקשר מדברות תמיד בווטס אפ.

שחיה היתה הדבר הכי מדהים. כל שבת הלכנו לשחות. שחיה היא התחביב שלי, כי אני כל כך טובה בזה. בבית הספר בישראל היינו הולכים לבריכה כל יום רביעי. כל יום שבת הייתי בים. פה באוגנדה שחינו בבריכה כשהייתי ביסודי, אבל מאז לא הייתי בבריכה. הבית ספר פה לקח אותנו לטיול לחוף באנטבה ליום כיף וילד אחד נעקץ על ידי משהו והיה משותק. זה גורם לי לפחד להכנס למים באגם פה. יש הבדל ענק בין בית הספר בישראל ופה. בית הספר בישראל נגמר מוקדם יותר. ביום שישי כבר ב-12 הייתי בבית. לא היו לי מדים, פה הכל קשוח עם המדים. פה אני חייבת להתעורר בשלוש בבוקר כי אנחנו צריכים לקרוא ספרים עד 6. ואז יש ארוחת בוקר ואז מתחילים השיעורים הרגילים. כל שיעור נמשך 80 ד'. ב-10 יש הפסקה ואז עוד שני שיעורים ואז צהריים ואז שוב לומדים עד 4:40. ואז הולכים לחדר שלנו לעשות מטלות ביתיות. ואז יש ארוחת ערב ואז אנחנו צריכים לחזור ללמוד עד עשר בכיתות. בישראל לא הייתי צריכה לעמוד בתור בשביל אוכל. ויש פה 600 ילדים בבית הספר. ואני נשארת פה שלושה חודשים בלי לחזור הביתה. אני לא אוהבת את בית הספר פה, אבל אין לי ברירה להיות פה. היום זה בסדר זה לא רע.

אני לא מרגישה כמו פליטה. יש לי בית של המשפחה. יש לי אוכל טוב. אני יכולה להסתובב איפה שאני רוצה. אבל האוגנדים לא נחמדים אלינו, הם מאוד מפרידים אותנו החוצה, אומרים לנו שאנחנו סודנים. אפילו המורים לפעמים אומרים משהו.

עוד עשר שנים בטח אהיה אמא. אני רוצה להיות אישה עצמאית. עם העבודה שלי, עם הבית שלי, עם הילדים שלי. זה בטח יהיה איפשהו באפריקה. לא רוצה שיבריחו אותי שוב החוצה. הייתי רוצה לבקר באמסטרדם, ראיתי אותה בסרטים וזה נראה כל כך יפה. ראיתי תוכנית על דוגמניות ונורא רציתי אז בישראל להיות דוגמנית. יש לי את הגובה לזה, אני מאוד רזה. אבל זה לא כל כך גדול פה, באוגנדה אין תעשיית דוגמנות כל כך גדולה. אם תהיה לי הזדמנות אולי אהיה יום אחד דוגמנית, מי יודע. על הלוח: כתבתי שאני רוצה להיות עורכת דין ולעבוד על מקרים שקשורים לבנות - אונס, בנות באלימות, כן באפריקה לא קל לנשים. גברים מרביצים לנשים. נשים לא מתייחסים אליהם יפה. יש מקומות שחושבים שנשים לא צריכות ללכת לבית ספר. אני רוצה להיות שווה. אני רוצה לוודא את זה אני לא חושבת שיש איזשהו הבדל בינינו.